

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **A. Č.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2014, č. j. 2 Ad 11/2012 – 59,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 7. 2. 2012, č. j. X, bylo rozhodnuto ve věci starobního důchodu žalobce. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou ze dne 19. 3. 2012, ve které namítal, že se s rozhodnutím nemůže ztotožnit, neboť jím došlo ke krácení jeho důchodu zaokrouhlením; nezbývá mu, než podat žalobu a věc podrobit řízení u soudu.

[2] Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 4. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 – 5, žalobce vyzval, aby odstranil vady žaloby, a to ve lhůtě 21 dnů od doručení tohoto usnesení. Ve výroku usnesení současně vymezil, jaké konkrétní náležitosti ve smyslu § 71 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je třeba doplnit, a poučil žalobce, že nebude-li žaloba ve stanovené lhůtě řádně doplněna a v řízení pro tento nedostatek nebude možno pokračovat, soud žalobu odmítne.

[3] Městský soud v Praze usnesením ze dne 1. 6. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 – 7, žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že žaloba neměla náležitosti podle § 71 odst. 1 s. ř. s. a žalobce její vady ani přes výzvu soudu ve stanovené lhůtě neodstranil, přestože byl o následcích jejího nedoplnění poučen; na výzvu soudu žalobce vůbec nereagoval. Nebyly tak naplněny podmínky řízení a tento nedostatek nebyl ani přes výzvu soudu odstraněn, a v řízení tak

nelze pokračovat. Soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 37 odst. 5 s. ř. s.

[4] Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 – 7, podal žalobce kasační stížnost, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 96/2012 – 21, tak, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 – 7, bylo zrušeno a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že v projednávané věci mohly být naplněny podmínky pro vyslovení neúčinnosti doručení výzvy k odstranění vad žaloby ze dne 2. 4. 2012, neboť nelze vyloučit, že se s ní žalobce neměl možnost seznámit z omluvitelného důvodu. Nejvyšší správní soud proto věc vrátil městskému soudu s tím, aby se otázkou správnosti a účinnosti doručení výzvy k odstranění vad žaloby zabýval.

[5] Městský soud v Praze usnesením ze dne 18. 7. 2013, č. j. 2 Ad 11/2012 – 46, rozhodl tak, že doručení usnesení (výzvy) Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 – 5, je neúčinné. V odůvodnění uvedl, že nelze prokázat ani vyvrátit, že se žalobce v době doručování výzvy k odstranění vad žaloby (na jeho pražskou adresu) zdržoval ve V. –H. do dne 13. 6. 2012 a že tudíž nelze vyvrátit žalobcovo tvrzení o tom, že výzva ze dne 2. 4. 2012 mu nebyla doručena vhozením do poštovní schránky dne 10. 4. 2012 na adrese P. 9, K H. E/283, ani že v předmětné době žalobce pobýval u svého přítele J. K., nebo že o výzvě ze dne 2. 4. 2012 se žalobce dozvěděl až při příjezdu do Prahy od svých sousedů.

[6] Proti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2013, č. j. 2 Ad 11/2012 – 46, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 16. 8. 2013, kterou Nejvyšší správní soud odmítl usnesením ze dne 11. 10. 2013, č. j. 4 Ads 80/2013 – 15.

[7] Městský soud v Praze proto žalobci znovu doručil výzvu ze dne 2. 4. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 – 5. Na tuto výzvu žalobce nereagoval. Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 3. 2014, č. j. 2Ad 11/2012 – 59, podání ze dne 19. 3. 2012 odmítl, protože žalobce neodstranil vady žaloby. Usnesení bylo žalobci dle doručení doručeno dne 18. 4. 2014, a to 10. dnem ode dne, kdy byla písemnost připravena k vyzvednutí u doručujícího orgánu, v souladu s ustanovením § 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).

[8] Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2014, č. j. 2Ad 11/2012 – 59, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jež byla podána k poštovní přepravě dne 14. 5. 2014. V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že potvrzuje přijetí usnesení, které si musel vyzvednout dne 30. 4. 2014 u soudu, protože pošta mu usnesení běžnou cestou nedoručila.

[9] Nejvyšší správní soud po předběžném posouzení splnění zákonných náležitostí kasační stížnosti stěžovatele dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně.

[10] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „*nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.*“ Toto ustanovení je přitom podle § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně aplikovat i na řízení o kasační stížnosti.

pokračování

[11] Podle § 49 odst. 2 věta první zákona o. s. ř. „*nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl.*“ Podle odst. 4 téhož ustanovení „*nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu.*“ Toto ustanovení je přitom podle § 42 odst. 5 s. ř. s. třeba aplikovat i na doručování písemností v soudním řízení správním.

[12] Podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. „*kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.*“ Podle poslední věty téhož ustanovení „*zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*“ Podle odst. 4 téhož ustanovení „*se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.*“

[13] Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. „*lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.*“ Podle § 40 odst. 2 věty první s. ř. s. „*lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty.*“ Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. „*lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*“

[14] Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2014 bylo stěžovateli doručováno do vlastních rukou na adresu: K H. E/283, P. – H. V průběhu řízení bylo stěžovateli na tuto adresu řádně doručováno (např. usnesení Městského soudu v Praze č. l. 46). Z doručky do vlastních rukou, vztahující se k doručení napadeného usnesení a k němu ve spise připojené, se podává, že adresát nebyl zastižen, a zásilka (písemnost) proto byla uložena a připravena k vyzvednutí dne 8. 4. 2014 a adresátu byla zanechána výzva, aby si zásilku (písemnost) vyzvedl. Vzhledem k tomu, že si adresát písemnost nevyzvedl ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost za doručenou posledním dnem této lhůty, tedy dnem 18. 4. 2014. Písemnost byla následně dne 23. 4. 2014 vložena do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky.

[15] Napadené usnesení obsahuje řádné poučení o opravných prostředcích včetně lhůty k podání kasační stížnosti, když se v něm uvádí, že „Proti tomuto usnesení lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost nemá odkladný účinek. Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.“

[16] Napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno fikcí v pátek 18. 4. 2014. Zákonná lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti proto počala běžet následující den a marně uplynula v pátek 2. 5. 2014. K jejímu zachování by tedy bylo třeba, aby kasační stížnost byla stěžovatelem nejpozději dne 2. 5. 2014 předána soudu nebo tomuto zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z razítka podatelny Městského soudu v Praze, vyznačeného na kasační stížnosti, vyplývá, že tato byla stěžovatelem osobně podána teprve dne 14. 5. 2014, tedy takřka 2 týdny po marném uplynutí zákonné lhůty k jejímu podání. Stejnopis kasační stížnosti, který stěžovatel zaslal Nejvyššímu správnímu soudu, byl k poštovní přepravě prostřednictvím držitele poštovní licence podán rovněž dne 14. 5. 2014, tedy takřka 2 týdny po marném uplynutí zákonné lhůty k jejímu podání.

[17] Nejvyšší správní soud dodává, že na uvedeném závěru nemohlo nic změnit, pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že „*potvrzuje příjem napadeného usnesení, které si musel osobně vyzvednout dne 30. 3. 2014 proti podpisu u soudu, neboť pošta mu opět usnesení běžnou cestou nedoručila*“, přičemž součástí spisu městského soudu je záznam o tom, že stěžovateli byl stejnopis napadeného usnesení skutečně předán dne 30. 4. 2014. Ze spisové dokumentace je totiž zřejmé, jak bylo napadené usnesení v souladu s příslušnými ustanoveními o. s. ř. doručováno, tj. že stěžovatel nebyl při pokusu o doručení zastižen, a zásilka proto byla uložena a připravena k vyzvednutí dne 8. 4. 2014. Stěžovateli byla na místě zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl; na tuto výzvu však stěžovatel nereagoval a písemnost si nevyzvedl, jak vyplývá ze záznamu doručujícího orgánu na doručence od obálky, v níž byla písemnost doručována.

[18] Nejvyšší správní soud ke zdůvodnění stěžovatele, proč podal kasační stížnost takřka 2 týdny po marném uplynutí zákonné lhůty, konstatuje, že je to především stěžovatel, kdo odpovídá za to, že mu bude možno na jím udávané adrese řádně doručovat. V průběhu řízení pak bylo stěžovateli na tuto adresu rovněž řádně doručováno (např. usnesení Městského soudu v Praze č. l. 46). Stěžovatel přitom v kasační stížnosti ani jiném podání nezpochybnuje, že se v místě doručování napadeného usnesení, tedy na adrese K H. E/283, P. 9 – H., v době po vydání napadeného usnesení Městského soudu v Praze zdržoval.

[19] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele byla ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. podána opožděně, přičemž zmeškání lhůty nelze podle poslední věty téhož ustanovení prominout. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 12. června 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu